

Droga z legend

Vlastně je to taková náramně užitečná rostlina. Konopí. Od pradávna se pěstuje jako surovina k výrobě provazů, látek, a dokonce i papíru. A protože, jak známo z biblické dějepavy, člověk touží všechno ochutnat, brzy vyšlo najevo, že konopné květy, listy i semínka mají účinky omamně. První záznamy o narkotiku nazývaném Svatá tráva nalezneme už ve staroindických eposech, pozoruhodná je i legenda z třináctého století, kterou do Evropy přivezl Marco Polo. Vypráví o Hasan ibn al-Sabbahovi, nebezpečném starci z hor, který mladé muže oblužoval hašišem a dělal tak z nich nepřirozeně odvážné a surové bojovníky.

Hněvivý legendární dědek už dávno zemřel, ale mladí lidé toužící po nevšedním zážitku jsou tu pořád. A pokud marihuana prošla staletími vcelku nezměněna se dvěma až pěti procenty účinné psychoaktivní látky jménem tetra-hydro-cannabinol, moderní hydroponní pěstování dokáže sklízet konopí s dvaceti až třicetiprocentním obsahem THC. To značně stírá rozdíl mezi tvrdými a měkkými drogami a umožňuje připravit narkotikum, o jakém se Hasan ibn al-Sabbahovi ani nesnilo.

Pátrání

Na začátku bylo poněkud mlhavé upozornění Národní protidrogové centrály. Podle kusých informací se zdálo, že někde v Písku nebo jeho okolí vzniká nebo už funguje poměrně velká hydroponní pěstírna marihuany. Místní kriminálka by si na něco podobného měla dát pozor...

„To bylo samozřejmě hodně neadresné,“ poznamenal praporeček Tomáš Mařík, „navíc jsme měli v tomhle oboru poměrně málo zkušeností. Jedním ze symptomů, jak se taková tajná pěstírna pozná, je značný odběr elektrického proudu. Zkoušeli jsme to přes rozvodné závody, ale nějaká mimořádná kontrola všech elektroměrů v okresním městě se ukázala nereálná. Takže nastoupila klasická práce spočívající v nekonečném vypsávání.“

Nadpraporčík Brdko, podpraporčík Lojík, praporeček Keclík. Kriminálníisté vyrazili do barů, vináren a diskoték, do míst, kde duní ohlušující hudba a voní kouř z marihuanyových cigaret. Číšnice, barmani, mladíci se záznamy v trestním rejstříku. Někdo něco plácnul jen tak, jiný se chtěl zavděčit, další jakoukoliv komunikaci s policií odmítal. Ten říkal to a ten zas ono, v hoře informací byla většina poznatků naprosto bezvýznamných, některé údaje se však opakovaly a zdály se zajímavé. Nitky útržkovitých vět se překlížíly u devětadvacitiletého Mirka Votýpky.

Tedy, ve skutečnosti se jmenuje trochu jinak, ale do uzavření soudního jednání má právo na jistou anonymitu.

Takže pan Votýpka. Bezproblémový soukromý podnikatel, v okolí byl znám jako slušný a velmi pracovitý člověk. Pronajal si malou restauraci, kterou pečlivě zrekonstruoval. Práce se ovšem velmi protáhly, a protože nájem musel platit bez ohledu na to, jestli podnik v provozu je nebo není, dosti se zadlužil. Proto se zdálo poněkud zvláštní, že v takové nouzi uzavřel ještě další nájemní smlouvu na volné kanceláře ve třetím patře jednoho píseckého obchodního domu.

Kriminálníisté si zašli místo prohlédnout. Nebylo však na co koukat. Okna byla polepená neprůhlednými fóliemi jako za časů válečného zatmění, i luxféry vedoucí do chodby byly zevnitř začerněny. Jen elektroměr vypovídal jasně. Víc než čtyři tisíce kilowathodin spotřebovaných za pár letních měsíců. A to v místnostech s centrálním vytápěním, kam není zavedena ani voda, kterou by mohla elektřina ohřívat. To už bylo trochu víc než nejasné podezření.

„Samozřejmě jsme tam mohli vtrhnout rovnou,“ pokračoval Tomáš Mařík. „Stačilo povolení k domovní prohlídce, a bylo by hotovo. Jenže tak se dala taky spousta věcí zkazit. Nevěděli jsme, jestli Votýpka pracuje sólo, nebo zda je člen nějaké organizované skupiny, vždyť to mohla být jen figurka, která celý podnik kryje. Zkrátka, chtěli jsme vědět víc, proto jsme si pronajali kancelář ve stejném patře a začali počínání podivného nájemníka sledovat. Přes den se neobjevoval, docházel zpravidla v noci, většinou mezi dvanáctou a druhou hodinou. To už byl dům tichý a prázdný, on vlácel do třetího patra velikánské umělohmotné kanystry s nějaký-

PLANTÁŽ V KANCELÁŘI

mi roztoky nebo s vodou, nebylo toho málo, pětkrát někdy i desetkrát se musel otočit.“

Čas běžel a každým dnem se zdálo pravděpodobnější, že Mirek Votýpka pěstuje marihuanu na vlastní pěst. Jen jednou se objevila cizí tvář. Byl to jistý Petr Svoboda, trochu kamarád a trochu věřitel, který Votýpkovi pronajal svou hospodu a měl zájem na placení nájemného.

Oba muži jednali ve spěchu a na první pohled nepochopitelně. Tahali do zatemněných místností monitory počítačů, prázdné papírové krabice, židle, stolky, akvária plná vody a plovoucích rybiček. Bláznivě vyhlížející akce se následující den vysvětlila. Dostavil se totiž technik na revizi elektrických rozvodů a zásuvek, byl vcelku spokojen a brzy odešel. Kancelářsky vyhlížející haraburdí jej brzo následovalo.

Po několika týdnech vedení písecké kriminálky usoudilo, že další sledování už pravděpodobně nic nového nepřinese a vydalo pokyn k zákroku. Tu noc Mirek Votýpka zase přišel kolem dvanácté, tentokrát však žádné kanystry nahoru netahal. Zavřel se ve svých tajemných místnostech, odkud se dlouho ozývalo jen bzučení vrtačky a přetahování nábytku. Když byl o tři hodiny později zadržen, byla už hydroponní pěstírna téměř rozebraná a připravená k transportu.

**„První informace byly poněkud nadnesené,“
poznal praporčík Tomáš Mařík**

všechno potřebné jsem se dočetl na internetu. Jedna sklizeň měla přinést tak tři a půl kila marihuany, gram se prodává přibližně za stokrunku, čtyři várky za rok. To představovalo takový milion čistého zisku, kdyby to skutečně vyšlo, měl bych po problémech. A na začátku se všechno zdálo tak jednoduché a snadné. Někdy v polovině dubna jsem si prostřednictvím internetu objednal hydroponní pěstírnu. V té je samozřejmě možno pěstovat všechno možné, koupě není vázána na žádné mimořádné povolení. Do čtrnácti dnů mi ji zásilková služba dodala a já se pustil do přestavby pronajatých kanceláří. Sádrokartonem jsem obložil zdi, abych udržel příslušnou vlhkost, potom jsem sestavil pěstírnu se všemi příslušnými filtry, ventilátory i křemíkovými reflektory. Hned následující den jsem zase přes internet sehnal člověka v Českých Budějovicích, který byl ochoten prodat malé semenáčky marihuany...

Zde je na místě malá vsuvka. Mirek

Votýpka se až úzkostlivě snažil nezatahnout do případu nikoho cizího. Budějovický pěstitel pro něj představoval jen bezejmennou internetovou adresu, kterou prý časem z počítače vymazal. Možná to tak bylo, možná ne. V každém případě mělo předávání semenáček konspirační ráz připomínající dobrodružné filmy. V obci jménem Česnovice stojí nedaleko autobazaru benzinová čerpací stanice. Votýpka dorazil na místo první, minul stojany a zaparkoval vzadu za budovou, mimo dosah bezpečnostních kamer. Byla už tma, provoz na souběžné ulici celkem minimální. Muž z Budějovic přijel s pětiminutovým zpožděním. Opatrně se rozhlédl, Votýpka zvedl ruku na pozdrav a na znamení, že on je ten pravý. Pěstitel otevřel víko zavazadlového prostoru. Rostlinky vypadaly titěrně. Jeden semenáček za sto deset korun českých.

„Poznal byste toho člověka? Jak byl přibližně starý?“

„Nemám tušení. Byla tma.“

Přeložil marihuanovou sadbu do vlastního auta, zaplatil a vrátil se zpátky do Písku. Ještě tu noc instaloval semenáčky do pěstírny. Nanosil vodu i výživné roztoky, spustil ventilátory a zapjal elektrické lampy.

„Původně jsem tam chodil každý druhý den, abych doplnil vodu do zařízení vyrábějícího vlhkost. Všechno přesně podle návodu. Jenže se mi stejně nedařilo. Venku bylo

horko a příliš vysokou teplotu v místnostech jsem nedokázal snížit ani o stupeň. Rostlinky vadly, ze sto dvaceti jich nejméně třicet docela uhynulo. Nechtěl jsem čekat až zajdou všechny, proto jsem zbytek vyndal a nedaleko obce Králova je zasadil doprostřed kukuřičného úpolu. Ovšem i to byla chyba. Semenáče určené k hydroponnímu pěstování už většinou nedokážou růst ve volné přírodě, usychaly před očima, nakonec jich zbylo jen pár. První sklizeň představovala naprostý debakl.“

Mirek Votýpka už do celé záležitosti investoval příliš mnoho peněz a nechtěl se vzdát. Polepil strop kanceláře černou folií, to aby zvýšil vlhkost a snížil teplotu, přidal do pěstírny další ventilátor. Pak znovu navázal spojení s Budějovicemi a koupil další várku rostlinek. Jenže ani tentokrát nepřišel úspěch. Rostliny vadly dál.

„Dost mě vydělala ta kontrola elektroinstalace. Snažil jsem se revizi odložit, ale moc to nešlo, obchodní dům trval na dodržování bezpečnostních předpisů. Petr Svoboda, to je kluk, od kterého mám pronajatou hospodu, mě dost pomohl. Udělali jsme z pěstírny na půl dne kancelářský sklad, sotva elektrikář odešel, vrátilo se zase všechno na místo.“

Svoboda o pěstírně věděl. Řekl jsem mu, že je to jediný způsob, jak může peníze, co mu dlužím, dostat zpátky. Jenže to by se mi muselo dařit. A nedařilo se.“

Z druhé úrody dorostlo sotva třicet rostlinek. Votýpka měl na marihuanu čím dál tím méně času, navíc se ohlásil další fenomén, totiž strach. V místnostech o patro níž si nájemníci stěžovali na podivnou vlhkost a plísňový pach, probíhala kontrola rozvodu topení, čím dál tím víc lidí zajímalo, cože to ten podivný nájemník v zatemněných místnostech vlastně dělá. Navíc mu na mobilním telefonu naskočila anonymní textová zpráva temně varující před hrozícím nebezpečím.

„Zpanikařil jsem,“ přiznával Mirek Votýpka. „Prostě jsem se rozhodl, že to všechno zruším, převezu jinam nebo prodám. Ale bylo už pozdě.“

Závěrečná bilance půlročního pěstování konopí byla z finančního hlediska dosti žalostná. Náklady na celkové zařízení, cena sazenic, pronájem místnosti a spotřebovaná elektřina, to všechno se pohybovalo okolo sto dvaceti až sto padesáti tisíc korun, výtěžek byl zanedbatelný. Hrstka usušené trávy, několik desítek jointů, které měl pro sebe a pro kamarády v hospodě.

Písecká kriminálka si mohla jeden z úkolů odškrtnout. Předpokládaná pěstírna byla nalezena a bylo zřejmé, že v nejbližší době nehrozí, že bude místní trh zaplaven zvýšeným množstvím konopného opiátu.

Chmurné vyhlídky

Spor zastánců a odpůrců tak zvaných měkkých drog se zdá nekonečný a nemá velký význam k němu přikládat další polínka. Snad jen jeden poněkud paradoxní fakt. Zatímco investice do marihuanové pěstírny se počítají na desítky, někdy stovky tisíc korun, zařízení k přípravě pervitinu je možné pořídit doslova za pár stovek. A o katastrofálních důsledcích užívání této drogy není nejmenších pochyb.

Antonín JIROTKA
Foto Václav ŠEBEK

**První úroda se moc
nevydařila**

Druhá sklizeň nebyla o moc lepší

„Rozhodl jsem se, že s tím končím,“ nadiktoval do protokolu. Policisté byli stejného názoru.

Výpověď

„Víte,“ vysvětloval později obviněný, „já nutně potřeboval peníze. S pěstováním konopí jsem neměl žádné zkušenosti, ale